

קודש הילולים
תורה | צדקה | חסד

להפצת תורתו של הגה"ק
רבי הילל פאללאק זצלה"ה
אבדק"ק סאטמרגען
בטל הקודש הילולים

פרי קודש הילולים

בס"ד | פרשת מצורע - חג הפסח תשפ"ד | גליון מס' 109 | שנה ג'

דברי תורה עפ"י הספה"ק "קודש הילולים"

ההתרחקות ממותרות התאוות מצילה מנגעים ומביאה אריכות ימים

והנה הנגעים באים עקב רדיפת האדם אחר התאוות והמותרות (עיין מדרש תנחומא תזריע א), ולכן השומר עצמו מריבוי ומותרות התאוות יישמר ולא ינוגע בנגעים. גם לא יתקצרו ימיו, וכמו שכתב הרמב"ם (הל' דעות פ"ד הי"ט ע"יש).

וזהו סם החיים שהכריז עליו אותו רוכל. וזהו שאמר שלמה, "שומר פיו ולשונו", היינו ששומר את פיו ולשונו ממעדנים ותאוות ומותרות, ועל ידי זה "שומר מצרות נפשו", מצרעת נפשו, שלא ינוגע בנגעים. וזהו גם ביאור הכתוב, "מי האיש החפץ חיים", ולא ח"ו קיצור ימים, "נצור לשונך מרע", מלרדוף אחרי תאוות האכילה והמותרות. ובזכות כן, "סור מרע ועשה טוב", שיזכה לאריכות ימים.

(ח"א ע"ה)

ואת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו' (ויקרא יד, ב).

איתא במדרש (ויקרא רבה טז, ב), הדא הוא דכתיב (תהלים לד, ג), "מי האיש החפץ חיים". מעשה ברוכל אחד שהיה מחזיר בעיירות שהיו סמוכות לציפורי, והיה מכריז ואומר, מאן בעי למזבן סם חיים וכו'. הוציא לו ספר תהלים, הראה לו פסוק "מי האיש החפץ חיים", מה כתיב בתריה, "נצור לשונך מרע וגו' סור מרע ועשה טוב". אמר רבי ינאי, אף שלמה מכריז ואומר (משלי סא, כג) "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו" וכו', עכ"ל.

הנה בספר בכלי יקר מפרש, שהעייירות הסמוכות לציפורי היו נגועים בנגעים, ואשר על כן נקראה "ציפורי" על שם הציפורים שהיו זקוקים לטהרתם, ע"ש.

חג הפסח

ביאור שיטת רש"י בטעם בדיקת חמץ

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר (ב, א).

רש"י (ד"ה בודקין) מפרש, דטעם הבדיקה הוא כדי שלא יעבור עליו בבל יראה ובבל ימצא. והקשו התוס' (ד"ה אור), והא כיון דצריך ביטול, וכדאמר בגמ' (לקמן ו, ב) הבודק צריך שיבטל, ומדאורייתא בביטול בעלמא סגי, אמאי הצריכו חכמים בדיקה כלל. ועל כן פירשו התוס', דטעם הבדיקה הוא כדי שלא יבוא לאוכלו, ע"ש.

ונראה לתרץ את שיטת רש"י, בהקדם קושיית הר"ן (דף א, א מהפ"י הר"ף) ממתני' דלקמן (מט, א), "ההולך לשחוט את פסחו וכו' ונזכר שיש לו חמץ בתוך ביתו, אם יכול לחזור ולבער ולחזור למצוותו, יחזור ויבער, ואם לאו מבטלו בלבו וכו'", ומשמע דמהני ביטול בלב. והקשה איך מהני ביטול בלב, והרי דברים שבלב אינם דברים.

בימי הפסח זוכה כל אחד מישראל להגיע למדרגה גבוהה באמונה בדי

ויסב אלקים את העם דרך המדבר ים סוף וגו' (שמות יג, יח).

במדרש (שמות רבה כ, יח), מכאן אמרו רבותינו (משנה פסחים צט, ב), אפילו עני שבישראל לא יאכל עד שיסב.

הנה מיד אחר יציאת מצרים היה השי"ת יכול להכניס את בני ישראל לארץ ישראל, אך לא עשה כן, מפני שהעם עדיין לא היה בדרגה שליומה באמונה. כי היה חסר להם עדיין הנסים של קריעת ים סוף, וההליכה במדבר

מקום נחש שרף ועקרב, שם ניתן להם לחם מן השמים ומים מן הבאר, ורק לאחר כל אלו הגיעו לדרגה הגבוהה של אמונה בדי, והיו ראויים להיכנס לארץ ישראל. וזהו "ויסב אלקים את העם", "העם" מרמז על הדרגה הפחותה שבבני ישראל כידוע, אותם הסב די' עד שגם הם הגיעו למדרגת האמונה השלימה בשי"ת (עיין מכילתא שמות יג, יז).

1. ז"ל התוס' בסוה"ד, "גם יש דברים דאפילו גילוי מילתא לא בעי, כגון ההיא דהכותב כל נכסיו לאחרים ושמע שיש לו בן, שהמתנה בטלה. וכן הכותב כל נכסיו לאשתו, לא עשאה אלא אפטרופא. לפי שאנו אומדין שלכך היה בדעתו".

"...ואולי אם המצא תמצא איזה דברי אגדה אשר ראוי לאמרם
בשבילי, אולי אבנה גם אני בעבורכם..." שם בהקדמה

"וזאת באתי לרשום איזה ליקוטים למען ירוץ הקורא, ולאמר
בשבילי איזה דבר בכל שבוע..." קודש הילולים ח"א ענ"ד

כתובות סח, א וע"ע נדרים מא, א). "שאין לו על מה להסב", היינו שעדיין אינו במדרגת האמונה, שירגיש שאין לו על מי להישען אלא על אביו שבשמים. ואפילו העני הזה "לא יאכל עד שיסב", והיינו כמו שהסב השי"ת את העם הלא הם העניים בדעת עד שבאו לאמונה שלמה בד', כך גם הוא יזכה לזה בחג הפסח.

והנה כתבו התוס' (פסחים צט, ב ד"ה ואפילו עני), דסלקא דעתך דהסיבת עני לא חשיבא הסיבה, משום דאין לו על מה להסב ואין זה דרך חירות, ולזה קמ"ל שאפילו הוא לא יאכל עד שיסב.

ולדרכינו אפשר לפרש, כי "עני שבישראל" מרמז על העני בדעת (על פי

בשנת אמירת ההגדה צריך האדם להרגיש כאילו הוא עכשיו במצרים והשי"ת גואלו

"מגיד"

ומכיון ש"חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", לכן בעת ש"מצה ומרור מונחים לפניך", והאדם מרגיש כאילו הוא עתה נמצא במצרים וסובל מרורים והשי"ת מוציא ממצרים, אם כן אין הוא יכול לברך עדיין, שהרי עתה נמצא הוא כביכול במצרים, ורק אחר כך כשמגיע לגאולה ויצא ממצרים יכול הוא לברך "אשר גאלנו וכו'".

איתא בראשונים (אבודרהם על הגדה של פסח בשם הרי"ף והרשב"א, וכ"ה במאירי מגילה כא, ב ועוד) כמה טעמים אמאי אין מברכים על מצות סיפור יציאת מצרים.

ואפשר לומר, דמשום הכי אין מברכים על מצוה זו, כי הנה קיי"ל ד' צריכים להודות ולברך ברכת הגומל (ברכות נז, ב), והם אלו שהיו בצער ובסכנה ויצאו ממנה. אך אין הם מברכים בעת הצרה, אלא אחר שיצאו ממנה.

בזמן היסורין אין אנו מבינים את התועלת שתצמח לנו מהם אבל אחרי הגאולה נראה שהכל לטובה

מה נשתנה הליקלה הנה מפל היללות (הגדה של פסח).

והתשובה על זה, כי בשעת הצער והיסורין לא ידעו בני ישראל ולא הבינו את הטובה הגדולה שתצמח להם מהיותם ב"כור הברזל" במצרים, שעל ידי היסורין שהיו להם שם נזדככו להיותם ראויים לקבל את התורה ולהיכנס לארץ ישראל - ששניהם אינם נקנים אלא ביסורים (ברכות ה, א) - ורק לאחר זמן, כשזכו לכך, הבינו למפרע את הטובה הגדולה שנצמחה להם משעבוד מצרים. ולכן עושים אנו זכר גם לעבודת וליסורים, שהרי כהיום הזה מבינים אנו כבר את התועלת שיצאה לנו מהם.

אפשר לפרש, שמלבד ארבע השאלות עצמן שאומרים בהמשך, יש כאן תחילה שאלה אחרת על שינוי כללי שאנו עושים בלילה הזה, והוא, שאנו אוחזים בשני הפכים. מצד אחד, אנו עושים זכר לעבודת פרך בחומר ובלבנים, באכילת מרור וקרפס וחרוסת. ולעומת זאת אנו עושים זכר ליציאה לחירות ולגאולה, באכילת מצה שהיא "על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם וכו' וגאלם", וכן בהיותנו מסובין כבני חורין.

יש להודות לה' על הגאולה והישועה, אע"פ שגם הצרה היתה לטובה

וְאִפְּיֵלוּ כְּלָנוּ חֲכָמִים, כְּלָנוּ נְבוֹנִים, כְּלָנוּ זְקֵנִים, כְּלָנוּ יוֹדְעִים אֶת הַתּוֹרָה, מְצוּה עָלֵינוּ לְסַפֵּר בְּיַצִּיאת מִצְרַיִם (הגדה של פסח). ידי יסורין. ואלו הן, תורה וארץ ישראל והעולם הבא, ובכור הברזל במצרים זכו ישראל להתעלות ולהיות ראויים לכך. והוא אמינא, שאם האדם יודע ומבין זאת, אם כן מה לו לספר על הצער והיסורים, הרי הכל היה לטובה. לכן קאמר, שאפילו החכם, המבין את הטוב שביסורים, מצוה עליו לספר ולהודות לד' על ההצלה מהם.

ונראה לפרש, דהנה הגלות והיסורים היו הכל לטובה. כמו שאמרו חז"ל (ברכות ה, א) "שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, וכולם לא נתנן אלא על

אפילו מי שמבין את טעמי המצוה צריך לקיימה כחוק המלך

חָכָם מָה הוּא אוֹמֵר, "מָה הַעֲדוֹת וְהַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה ד' אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם" (דברים ו, כ). וְאִף אֲתָה אָמַר לוֹ כְּהִלְכוֹת הַפֶּסַח, אֵין מִפְטִירִין אַחַר הַפֶּסַח אֲפִיקוּמָן (הגדה של פסח).

שאין להן טעם, ו"משפטים" היינו מצוות שיש להן טעם. ולכן מדקדק הבן החכם ואומר, "אשר ציוה ד' אלקינו אתכם", כי על עצמו יודע הוא שעדיין אינו מבין אף לא טעם מצוה אחת, וכלפי שפיר נקראים המצוות "חוקים", אבל על אחרים הוא שואל, אתם שהנכם חכמים ונבונים ויודעים את התורה, למה כלפיכם נקראים המצוות פעם "חוקים" ופעם "משפטים".

המפרשים מקשים, מאי שנא שאלת החכם משאלת הרשע, שהרשע אומר "מה העבודה הזאת לכם" ומקפידים עליו שאמר "לכם ולא לך", הלוא גם החכם אומר "אשר צוה ד' אלקינו אתכם", ומשמע ולא אותי.

ונראה לתרץ, דאין הכי נמי, שמדברי הבן החכם מדויק אתכם ולא אותי, אבל הנה כוונת הבן החכם בשאלתו הוא אמאי נקראו מצוות התורה גם "חוקים" וגם "משפטים", שזהו כמו תרתי דסתרי, שהרי "חוקים" היינו מצוות

נא להתפלל ולעורר רחמי שמים על אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרווחה ומאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה השתא בעגלא ובזמן קריב, ובכללם ר' אברהם אשר בן רבקה (דויטש) לרפואה שלימה בתשח"י זכות רבינו הגה"ק ולימוד דברי תורתו תעמוד לכל צאצאיו ולכל ישראל הנמצאים במקום סכנה לשוב במהרה לביתם לחיים טובים ולשלום, אמן.

"...ואולי אם המצא תמצא איזה דברי אגדה אשר ראוי לאמרם בשבילי, אולי אבנה גם אני בעבורכם..." (קודש הילולים בהקדמה)

"...ולבני ד' יאריך ימיכם ושנותיכם בנעימים עם כל אשר לכם, להזכירני לטובה לקבוע עתים לתורה בכל יום ויום..."

וזוהו הרמז בלשון ההגדה, "ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח, אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן". ומדוע נקט הלכה זו דייקא, אלא שהסיבה להלכה זו היא כדי שיישאר טעם הפסח בפיו ולא יפוג, ובכך רומזים לו שצריך לקיים את המצוות כחוקים, כדי "שלא יפוגו טעמן" ביום מן הימים, שיחשבו שאפשר להפסיק לקיימן רח"ל.
(ח"א שני, ח"ב קסא)

ועל זה משיבים לו, כי דבר זה בא להורות, שאף מצוות שאנו מבינים את טעמן, יש לנו לקיימן כחוק המלך, רק כי כך ציוונו ולא מפני הבנת טעמן, ובדין הוא שאף ה"משפטים" יכוננו בשם "חוקים". ודבר זה יגרום לו, שגם אם באיזה זמן מן הזמנים יראה לו על איזו מצוה שכבר לא שייך טעמה, ימשיך לקיימה ולא יזוז ממנה, כי כבר התרגל לקיים המצוות ללא הבנת הטעם.

חשיבותה של המצוה היא בעצם קיומה למעשה

רְשַׁע מָה הוּא אוֹמֵר, 'מָה הַעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם' וכו'. אֵלוֹ הָיָה שָׁם, לֹא הָיָה נִגְאָל (הגדה של פסח).

אבל על זה משיבים לו, כי אין הדבר כן. כי כשאנו מקיימים את מעשי המצוות, הן נחשבות לנו גם כשאיננו יודעים לכוון את כל הכוונות וההשגות שיש בהן. כי בעצם עשיית המצוה אנו מקיימים את פקודת המלך. ולכן, "אילו היה שם לא היה נגאל", כי הרשע הזה לא היה מקיים המצוות המעשיות, ובגלל זה לא היה זוכה להגאל.
(ח"א שני)

אפשר לבאר, כי הנה הרשע סבור שאין ענין במעשה המצוות, אלא די באמונה שבלב ובמחשבה. והוא טוען, מה איכפת לו לקב"ה בתפילין שאנו מניחים על היד ועל הראש, הלא העיקר הוא ה"כנגד הלב", ואין שום משמעות למעשה המצוה עצמו. וזהו שאומר "מה העבודה הזאת לכם", כלומר למה לכם להתאמץ ולהתעסק עם "העבודה הזאת" דהיינו מעשי המצוות, די לכם להתעסק בכונת הלב והתבוננות, ותו לא מדי.

בני ישראל נגאלו ממצרים על אף שלא היו ראויים לכך, וכן יהיה בגאולה השלימה במהרה בימינו

תָּם מָה הוּא אוֹמֵר, 'מָה זֹאת. וְאִמְרַתְּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ ד' מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים' (הגדה של פסח).

ראויים להגאל, והוצרך הקב"ה כביכול לפשוט למרחוק "יד חזקה וזרוע נטויה", שהם עתידים לקבל את התורה, ורק על שם העתיד הוציאנו ממצרים. והנה אף בדורנו, לא תמיד אנו ראויים לרחמים וחסדים, וח"ו עלולים אנו להתייאש ולומר אבדה תקותנו חלילה וחלילה. ומפני זה חובה עלינו לעשות עסק גדול מגלות מצרים מחד, ומהגאולה מאידך. להורות לנו, שכשם שבני ישראל נגאלו על אף שלא היו ראויים לכך, כן גם אנו ניגאל בקרוב ונזכה לישועה שלימה, וכדכתיב (מיכה ז, טו) "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", במהרה בימינו אמן.

הנה התם אינו חכם להבין, אך גם אינו רשע להתריס, ורק שואל הוא בתמימות "מה זאת". כלומר, על מה ולמה עושים עסק גדול כל כך מענין יציאת מצרים. מצד אחד, מזכירים את הקושי והעינוי בגלות, ומצד שני, את הניסים והנפלאות של הגאולה.

ועל זה משיבים לו, "בחזק יד הוציאנו ד' ממצרים". כלומר, כי הנה השי"ת ברא את כל הבריאה בדיבורו לבד, וכדכתיב (תהלים לג, ו) "בדבר ד' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם", ואם כן, אמאי ביציאת מצרים הוצרך ל"חזק יד". אלא שכונת הכתוב על כלל ישראל, שבגלל עוונותינו לא היינו

כל מה שעושה השי"ת הוא לטובה

וְשִׂאֵינוּ יוֹדֵעַ לְשֹׂאוֹל וכו' בְּעֵבֹר זֶה עֲשָׂה ד' לִי וכו' בְּעֵבֹר זֶה וכו' בְּשִׁעָה שְׂשִׁישׁ מִצָּה וּמְרוֹר מִנְחִים לְפָנֶיךָ (הגדה של פסח).

וזוהו שפותח ואומר אל הבן שאינו יודע לשאול, "בעבור זה וגו' בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך". "מצה" מרמז על שעת הגאולה, ו"מרור" מרמז על שעת השעבוד, ושניהם מונחים לפנינו. והלל היה כורכם ביחד, לרמז שהכל מאיתו ית'. וכך יש להתחזק באמונה נגד המסיתים והאפיקורסים.

הנה זה שאין בו דעת לשאול, וכל שכן זה שאינו יודע להשיב, אליו נטפלים המינים והאפיקורסים להסיתו מאמונתו בד' ח"ו. והדבר הראשון שבו פותחין אלו הרשעים, הוא בהראותם שיש כמה צדיקים המדוכאים ביסורים ובעניות, ואילו דרך רשעים צלחה וכו'. ולכן יש לחזק בהם האמונה בד', שהכל מאיתו ית' והכל לטובה.

דברי תענוגים

מאת רבינו בנימין וואלף בן רבינו יואל זצ"ל רייכלס אב"ד שאפי, חותנו של רבינו הילל הזקן זצ"ל אב"ד אייבשיץ

הבשורה על נגעי בתים היא רק למי שלא חטא

כי תבואו אל ארץ כנען ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם.

כתב הרמב"ם (פ"ד מהלכות טומאת צרעת ה"ד), כשייראה נגע בבית, אפילו חכם שיודע ודאי שזה נגע, לא יגזור ויאמר נגע נראה לי בבית, אלא אומר לכהן 'כנגע נראה לי בבית'. ומקור דבריו במשנה מסכת נגעים (פ"ב מ"ה), וכתב שם התוספות יו"ט, שבכל הנגעים הדין כך, שלא יאמר 'נגע' עד שיטמאנו הכהן. ואפילו אם תמצוי לומר, דאין הדין הזה אלא בנגעי בתים, וכן הרמב"ם לא כתב שיהא נוהג גם בשאר הנגעים. יש לומר, דנגעי בתים הואיל וקודמין בזמן [- כמובא להלן], לכך הקפידה התורה ביותר. משא"כ כאשר יבוא עליו אח"כ נגע בבגדיו וכן בגופו, שוב לא הקפידה בכך, ע"כ.

ונראה לומר עוד טעם אחר, מדוע כתב הרמב"ם דין זה רק בנגעי בתים. דהנה איתא במדרש (ויק"ר יז, ו), תני רבי חיאי, וכי בשורה היא להם שנגעים באים עליהם. תני רבי שמעון בן יוחאי, כיון ששמעו כנענים שישאל באים עליהם עמדו והטמינו ממונם בבתים ובשדות. אמר הקב"ה, אני הבטחתי לאבותיהם שאני מכניס את בניהם לארץ מלאה כל טוב, שנאמר 'זבתים מלאים כל טוב'. מה הקב"ה עושה, מגרה נגעים בביתו והוא סותרו ומצא בו סימא [- אוצר], עכ"ל המדרש. ולפי זה קשה, למה רק אחר שבוע שלישי אמרה תורה, 'ונתץ את הבית'. הלוא אם תכלית נגעי הבתים היא מציאת האוצרות שהטמינו הכנענים, היה לנתוץ מיד בראיית הנגע.

ולפי זה יבואר מה שדרשו (ויק"ר י, א), 'כי תבואו אל ארץ כנען ונתתו נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם'. הדא הוא דכתיב (תהלים עג, א) 'אך טוב לישראל אלקים לברי לבבי'. יכול לכל, ת"ל 'לברי לבבי', אלו שלבן ברי במצוות, ע"כ.

שהיה קשה למדרש, מה בשורה היא ונתתי נגע צרעת? וגו'. לזה אמר, "הדא הוא דכתיב, 'אך טוב לישראל', שנגעי הבתים הם לטובה, כדי שימצאו את האוצרות. "יכול לכל" היא טובה, שנגעי בתים באים אך ורק לתכלית מציאת האוצר, ולעולם אינם באים כעונש. אם כן, למה לא צייתה התורה לנתוף את הבית מיד בהגיע הנגע. "תלמוד לומר 'לברי לבבי', אלו שלבן ברי במצוות", עבורם היא טובה, אבל לחוטאים גם נגעי הבתים באים כעונש, וקל להבין.

אך זה אינו, כיון שהצרעת באה כעונש על חטא, כמו שאמרו חז"ל (ערכין טז.) על שבעה דברים נגעים באים. והקב"ה הוא בעל הרחמים ואינו פוגע בנפשות תחילה, אלא תחילה בבתים, ואם לא חזר בתשובה בא על בגדים, ואח"כ על גופו (ויק"ר י, ד), וכמו שכתב הרמב"ם (שם פט"ז ה"י; ופירמ"ש שם).

נמצא שנגעי בתים באים משתי סיבות. אם האדם לא חטא, הם באים לטובה, כדי שימצאו את האוצרות. ולחוטאים הם באים לרעה, כעונש, כדי להחזיר את החוטא בתשובה. לכן אמרה התורה, שלא יאמר 'נגע', שהוא מכוון לרעה, אלא 'כנגע', כי עדיין הדבר עומד בספק, ולא ידוע אם הנגע הוא לרעה או לטובה. וכל זה הוא דוקא בנגעי בתים, אבל בשאר נגעים ודאי שהם באים רק מחמת חטא, יש לומר 'נגע'. זה הוא כוונת הרמב"ם שכתב דין זה רק בנגעי בתים, וקל להבין.

לעילוי נשמת

הרה"ח שלמה ב"ר אליהו פרידמן ז"ל
(בן מרת בריינדיל בת מרת רבקה הירש בת רבינו הגה"ק ז"ע)
נלב"ע י"ט ניסן תשפ"ב

הרה"ח יצחק ב"ר דב גאנץ ז"ל
(חתן ר' אליעזר פולק ב"ר אברהם יהודא פולק ב"ר רבינו הגה"ק זצ"ל)
נלב"ע י"ח ניסן תשל"א

בנו הרה"ח שלמה דב ב"ר מרדכי אהרן פרקש ז"ל
(בן מרת פעסיל בת מרת בילא לאזאר בת מרת רבקה הירש בת רבינו הגה"ק זצ"ל)
נלב"ע י"ד ניסן

הרה"ח מרדכי אהרן ב"ר יהודה אריה פרקש ז"ל
(בן מרת בילא לאזאר בת מרת רבקה הירש בת רבינו הגה"ק זצ"ל)
נלב"ע י"ד ניסן תשל"ו

ת נ צ ב " ה

דברי ברכה

מזל טוב לצאצאי רבינו הגה"ק זצ"ל

הרב בנימין יצחק פויגל שליט"א ראש ישיב"ק ויזניץ אנטווערפן (חתן הרה"ח הילל גאנץ ז"ל ותבדלח"ט מרת ר. א. גאנץ תחי') ולחתנו הרה"ח מאיר אליהו אדלר הי"ו לרגל אירוסים הנין-הנכד-הבן הבה"ח יחזקאל נפתלי הירץ נ"ו עב"ג הכלה תחי' בת הרב ישראל שטיינמעץ הי"ו

הרב אהרן גאנץ שליט"א (ב"ר דב בער זצ"ל) רב ביהמ"ד דברי משה דגרויסווארדיין, מאנסי ולחתנו הרב יצחק כהנא הי"ו לרגל אירוסים הנכדה-הבת

הרה"ח ברוך שטיינמעץ הי"ו (ב"ר יהודא ארי' ז"ל ותבדלח"ט מרת ר. שטיינמעץ תחי') ולחתנו הר"ר דוד יוסף אנגל הי"ו לרגל הולדת הנין-הנכד-הבן נ"ו

יהי רצון שיזכו לרווחת מכל יוצ"ח רב תענוג ונחת דקדושה לתפארת אבות, הם וכל משפחתם, ויתקיים בהם במהרה "בגלל אבות תושיע בנים ותביא גאולה לבני בניהם", אמן.

לכל המעוניין

ניתן להשיג אצלנו את ההגדה המפוארת

הגדה של פסח פרי קודש הילולים "מהדורת "זכרון הלל יחיאל"

מעוטרת בפנינים יקרים, רעיונות ודרושים

מאת כ"ק רבינו הגה"ק רבי הילל פאללאק זצוקלה"ה מעובד על פי ספרו "קודש הילולים"

לקראת חג הפסח הבעל"ט.

המעוניין יפנה למערכת בכתובת: Office@Kodesh-Hilulim.com

את ההגדה ניתן להשיג:

בבני ברק, אצל ר' יהושע זאב אורן, רח' אהבת שלום 11 טל' 054.849.0154
בירושלים, אצל ר' יוסי כרמלי הי"ו, רח' ימין אבות 14, טל' 052.868.7156
בחיפה, אצל משפ' פרקש, רח' מקור ברוך 12, טל' 052.762.1010

"עיקר כיבוד אב ואם לעשות רצון אבינו שבשמים כי זה נחשב לאבות כאילו המה עושים, והעיקר לקבוע עתים בכל יום ויום לתורה..." (שם)

"...מי שזכה להיות לו בניים וחתנים צדיקים וכו' המעשים שלהם יהיו לו למשען בעולם הבא וכו' ואין לנו חסד גדול מזה..." (קודש הילולים בהקדמה)